

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. An, & quæ mo[n]strositates sint in damnandis mansura?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

diola; venerabilis, non detestabilis; non tegenda, sed suspi-
cienda.

E diuerso autem ad impios quod attinet, ob crimina sua
notatos, aut etiam, ex naturæ defectu, monstrosè natos, uti-
que credibile est, eis quoque deformitates suas, quæ veritati
& integritati naturæ non obstant, saltem in vestigijs quibus-
dam, relinquendas, cum Apostolus dicat: *Omnes quidem re-
surgemus, sed non omnes immutabimur.* In quæ verba S. Ambro-
sius ait: *Omnes homines resurgent, sed soli, qui regnaturi sunt, in
gloriam mutabuntur. Vnde & dicit Apostolus: Et nos immutabimur.*
Quod si character, siue signum Christianismi, quod quis acci-
pit, in sacramento Baptismatis, & Confirmationis, aut etiam
Ordinis, in maiorem damnati pudorem cruciatumq; rum ma-
nebit; probabile est, etiam gibbum, & tubera, & verrucas
maculasq;, & quicquid deformitatis propemodum damandus
in hac vita habuit, etiam illi in inferno mansurum. Cur enim
ibi pulchriores isti fieri deberent? qui etiam futuri despera-
tione ex oculis & vultu omni relucente, deformiores sunt ac
monstrosiores? Damnati certè nulla corporum pulchritudine
gaudebunt, sed si ipsi monstra non erunt, certè horribilibus
formis sui ipsorum & cacodæmonum vndique aspectis crucia-
buntur. Quis enim solet esse plorantium, eiulantium, despe-
ratorum vultus? nonne tristissimus? Quare non solùm talibus
in laruis mali dæmones sese conspicuos dabunt; sed ipsi quoq;
homines in detestandâ formâ, se mutuò intuebuntur. Quod
etsi longè certius est, quàm vitæ huius in illis monstrositates
ad corporis integritatem, & naturæ humanæ veritatem non
pertinens, perseveraturas, tamen & hoc ipsum non caret sua
probabilitate. Non enim in gloriam, sed in ignominiam mu-
tabuntur. Virtutem igitur colant, qui volunt sua monstrofi-
tate liberari, ut & ipsi in gloriam mutentur. Hæc autem de
damnatorum mansura monstrofitate, ut vero similiter credun-
tur, ita non asseruntur, ut certa. Quippe sapienter S. Augu-
stinus scribit: *Quicumq;, ab illa perditionis massa, que per Adam
facta est, non liberantur, per Christum, resurgent quidem etiam ipsi,
vnusquisq; cum sua carne; sed ut cum diabolo eiusq; Angelis punian-*

IV.

1. Cor. 15. 51.
S Ambros. in
Coment.
S. Augustin.
in Enchiridio
ad Laurent.
cap. 92.

sur,

Vide S. Thomā in 4. cont. gent. c. 89.
S. August. in Enchir. c. 87.

S. Hieronym. ad Vitalcm.

tur. Virum verò ipsi cum vitijs & deformatibus corporum suorum resurgant, quacumq; in eis gestarunt, inquirendo laborare quid opus est? Non enim fatigare nos debet incerta eorum habitudo, vel pulchritudo, quorum erit certa & sempiterna damnatio. Paulò tamen suprà ita loquitur: Neq; monstra, quæ nascuntur & viuunt, quamlibet citò moriantur, aut resurrectione negabuntur, aut ita resurrectione credenda sunt, ac non potius correctæ emendatq; natura. Absit enim ut illum bimembrem, qui nuper natus est in Oriente, de quo & fratres fidelissimi, qui eum viderunt, retulerunt, & S. memoria Hieronymus presbyter scriptum reliquit: absit, inquam, ut hunc hominem duplicem, ac non potius duos, quod futurum fuerat, si gemini nascerentur, resurrecturos existimemus. Ita cetera, quæ singuli quicq; partus vel amplius, vel minus aliquid habendo, vel quadam nimia deformatate monstra dicuntur, ad humana natura figuram resurrectione reuocabuntur: ita ut singula anima singula sua corpora obtineant, nullis coherentibus, etiam quacumq; coherentia nata fuerant: sed seorsim sibi singulis sua membra gestantibus, quibus humani corporis completur integritas. Quid si enim vnus istorum sanctus, alter impius fuisset, nuncquid separandi essent, ut vnus in cælum conscendere posset, alter descenderet in infernum? Facilius esset credere, concretis corporibus manfuros, si vterque peccando damnari meruisset. Quemadmodum autem Christus, etsi lateris, & à clauis relictas manuum pedumq; cicatrices seruârit, easq; admodum decoras Apostolis monstrârit, non tamen seruauit factas à flagris & spinis plagas; ita vtique neque alij Martyres seruata gerent omnia eorum, quæ passi sunt vestigia beato statui minùs conuenientia. Pari pacto, neque damnati omnes defectus suos retinebunt, si quos retinebunt: sed eos duntaxat, qui pœnam illorum exacerbabunt, non qui leuabunt. Mallent enim vtique cæci esse, ne talia monstra cernerent, mallent surdi esse, ne conuicia sempiterna audirent; mallent gustu carere, ne fel draconû persentiscerent; mallent odoratu destitui, ne sulphur, & caduerosum odorem execrandamq; narium pestem percipere cogèrentur: mallent & membris illis carere, quibus vstulati cruciantur. Cetera, quæ ad deformatatem spectant, credibile

bile est, eos retenturos, non certum. Vnde & Poëta cecinerunt, varia apud inferos monstra stabulari. Quod si autem ne damnati quidem ampliùs erunt monstrosi, quid queruntur de eo, quod sunt ad tempus, corriget autem Resurrectio pro æternitate, quæ illis, si voluissent, iucunda fuisset?

Certius est, nihil fore in beatis sedibus monstruosum. *Indecorum quippe aliquid ibi non erit; ait Hipponensis antistes, sed quidquid futurum est, hoc decebit, quia nec futurum est, si non decebit. Resurgent igitur sanctorum corpora, sine ullo vitio, sine vlla deformitate, sicut sine vlla corruptione, onere, difficultate. In quibus tanta facilitas, quanta felicitas erit: quæ non esset, si aliquid mali ibi esset; sicut neque in terris calamitatis pœna esset, si mali nihil esset. Qua de causa ita, alio libro disputans de capillis relectis, qui beato in numero, non in quantitate omnes reddentur, ne totus hirsutus monstro similis efficiatur, subiungit: Neg hoc idè dixerim, quod aliquid existimem corpori cuiq; periturum, quod naturaliter inerat: sed quod deforme natum fuerat; non utiq; ob aliud, nisi ut hinc quoq; ostenderetur, quàm sit pœnalis conditio ista mortalium; sic esse rediturum, ut seruata integritate substantiæ sola substantia deformitas pereat. Si enim statuam potest artifex homo, quam propter aliquam causam deformem fecerat, conflare & pulcherrimam reddere; ita ut nihil inde substantiæ, sed sola deformitas pereat; ac si quid in illa figura priore indecenter extabat, nec parilitati partium congruebat, non de toto, vnde fecerat, amputare atq; separare, sed ita conspergere vniuerso atq; miscere, ut nec fœditatem faciat, nec minuat quantitatem; quid de omnipotente artifice sentiendum est? Ergone non poterit quasq; deformitates humanorum corporum non modò vstatas, verùm etiam raras atque monstruosas, qua huic misera vita congruunt, abhorrent autem ab illa felicitate sanctorum futura, sic auferre ac perdere, ut quasunque earum faciunt, & si naturalia tamen indecora excrementa substantiæ corporalis nulla eius diminutione tollantur? Ac per hoc non est macris pinguib; metuendum, ne ibi etiam tales sint, quales, si possent, nec hîc esse voluissent. Omnis enim corporis pulchritudo est partium congruentia, cum quadam coloris suauitate. Vbi autem non est partium congruentia, aut idè quid offendit, quia prauum*

A a a a a est;

V.
S. Augustin.
in Enchiridio
c. 90. & 91.

Idem lib. 22.
de ciuit. c. 19.